

Rukzak iz PD Žalec

Društveno glasilo Rukzak, ki je izšlo konec lanskega leta, je v celoti namenjeno podoživljanju dveh planinskih taborov, ki sta bila na Pokljuki.

Gora in človek je naslov poglavja, ki ga je prispeval **Adi Vidmajer**. S tenkočutnostjo in mislimi, ki zvenijo predrzno resnično, skuša ujeti za vsakogar nekaj. »Kamorkoli gremo, z nami gredo tudi naše sanje.«

Janja Mlakar je sicer nekoliko zgoščeno, pa še vedno v slogu velikega soimenjaka **Janka Mlakarja** sestavila spis o planinskem taboru. Vzpon na Triglav je bil osrednje doživetje, zato so ga s svojimi očmi popisali **Liza Praprotnik**, **Jaša Koceli**, **Katja Ašenberger**, **Tina Jager** in **Ana Klinar**. Vsem je skupno občudovanje in veselje. Naj bo obojega še naprej veliko!

Cela stran je namenjena ljubezni v taboru. Ne, ne bom razkrival vsebine: naj intimne stvari ostanejo intime! Pa čeprav že pol Žalca ve za to in še številne druge izjave v anketi, ki sta jo opravili **Vesna** in **Nina Jančič**. Med njimi se najde tudi takšna: »Bil sem full krščen — bolelo me je. Na tabor pa sem šel zaradi biznisa.« Pa naj še kdo reče, da se hribovci ne prilagajamo trgu! **Vesna** in **Nina** sta v bilten prispevali še štiri prispevke, ki dodatno osvetljujejo utrip in življenje na taboru.

Svoje mesto so v biltenu našli tudi Himna tabora, lestvica ocenjevanja šotorov, seznam dežurnih in uradni rezultati tekmovanja dežurnih ekip. Pa Rukzakova križanka (geslo: Pokljuka — se priporočam za nagrado), uradna pritožba na neustrezno tarčo pri metanju pikada (zavrnjena z vso potrebno avtoriteto), horoskop... Na platnici pa še zahvala sponzorjem, avtorjem in tiskarskim delavcem ter dve gasilski fotki.

Čeprav je tale odlomek zapisan čisto na začetku, bom z njim sklenil predstavitev Rukzaka: »Redkokdaj srečaš na enem samem mestu toliko človeške topline, neizčrpane energije, toliko ljubezavne naklonjenosti, neponarejenosti in zdravega smeha, kot je to med njimi. Vsi po vrsti imajo tisto nekaj, kar bi

moral imeti vsak, ki se ukvarja z vzgojo otrok. Zato pa jih otroci tudi imajo tako radi. Nobene starostne pregrade ni čutiti med njimi, vodniki so otrokom vzor. Znajo jih poslušati tako, da se morajo otroci z njimi istovetiti, da jim zaupajo svoje velike male težave.«

Besede, ki jih je zapisala **Lidija Koceli**, povedo vse o vas, ki skrbite za mlade v PD Žalec. Pa srečno pot!

(Rukzak, Planinsko društvo Žalec, št. 3, leto 1995, A4, 30 strani, fotokopirano, črnobelo.)

Borut Peršolja

društvene novice

Nova vrzel v zboru planinskih veljakov

Šestnajstega februarja 1996 je na svojem domu v štiriindevdesetem

letu starosti umrl **dr. Teodor Tomišek**, nekdanji član UO Planinske zveze Slovenije. Izteklo se je njegovo plodno življenje, oplemeniten z vsestransko ustvarjalnostjo, ki ga je bila močno zaznamovala ljubezen do gora. Kot vsemu živemu se je iztekel tudi njegov čas in tako je 22. februarja k trem Tomiškom planincem legla v grob še četrta markantna osebnost tega slovenskega planinskega in razumniskega rodu.

Malodost mu je tekla v družini s številnimi otroki, v skromnosti, pa vendar ob bogati humanistični in dosledni športni vzgoji. Prvine splošne telesne aktivnosti je osvajal v telovadnici, še bolj pa ga je gnalo v naravo, na mariborska drsališča in smučišča in predvsem na njemu tako ljube in drage gore.

V šestdesetih in sedemdesetih letih smo drugovali, delovali in se sprijetljivi v Upravnem odboru PZS in njenih delovnih telesih, kjer smo nadvse cenili njegovo delo in zlasti občudovali modrost, s katero je kot predsednik častnega razsodišča PZS objektivno in človeško rešil nekaj kočljivih nalog ter se izkazal na številnih drugih področjih.

Na začetku osemdesetih let je v vodstvu PZS dozorelo mnenje, da bi kazalo zapolniti vrzel v biografijah pomembnih slovenskih planincev in da naj se v enotni publikaciji strne tudi delo predsednika SPD — **dr. Frana**, urednika PV — **dr. Josipa** in plezalca — **dr. Staneta Tomiška**.

Zaupajoč v njegovo neomajno objektivnost in upoštevajoč dejstvo, da so mu na voljo številni podatki iz prve roke, so izvedbo naloge, pisanje monografije *Trije Tomiški planinci*, ponudili prav dr. Teodorju

Indijska Himalaja

Lansko leto so ljudje v Himalaji ponovno dokazali, da človekova vzdržljivost skoraj ne pozna meja. Vojaška odprava, ki jo je vodil major **Harish Kohli**, je od 17. februarja do 24. maja na smučeh prečila Indijsko Himalajo. 97 dni so potrebovali za 3000 kilometrov dolgo pot v močnem vetru in mrazu, ki se je spustil do -50° Celzija. Odprava se je povzpela in spustila čez 20 gorskih prelazov. Čez tri prelaze ni pred njo šel še nihče. V tej edinstveni gorski odiseji seveda ni manjkalo dogodivščin vseh vrst.

Po mnenju častnega urednika revije *Himalayan Journal* **Harisha Kapadie** je v indijskem delu Himalaje več kot 30 še neosvojenih sedemtisočakov. Večina je v Vzhodnem Karakorumu (skoraj 20) in v Sikimu. Indijska alpinistična fundacija je nedavno sprejela sklep, da ne bo dovolila tujim ali mešanim odpravam z indijsko udeležbo prvenstvenih vzponov na preostale neosvojene sedemtisočake, kajti prihranjeni morajo biti izključno za indijske alpiniste.

J. N.

Tominšku. Sicer nerad zaradi sorodstvenih vezi je delo prevzel s pripombo, da »ne gre samo za zgodovinski spomin in posmrtno posebno priznanje za njihovo zaslužno delo, temveč predvsem za to, da se z njihovim zgledom ožive nekatera svetla izročila, ki bi lahko in ki naj — prilagojena današnji rabi — koristijo tudi za današnji in prihodnji čas.«

Ista misel vodi tudi mene v tem spominskem zapisu, ki ni prvi na straneh PV, saj smo o njem ob različnih okroglih jubilejih že večkrat pisali različni pisci.

Dore pa ni le avtor *Treh Tominškov planincev*. Pripravil in dal je levji delež predsem k nastanku *Častnega kodeksa planincev*, iz katerega živo odseva njegova človekoljubna narava in tanek posluh za vse tisto, kar naj nas v dobrem in slabem spremlja na gorskih poteh in vodi naše odnose do ljudi v gorah nasploh.

Pokojnik ne bi bil to, kar je bil, če v gorništvu ne bi vnašal izkušenj pravne stroke, seveda s posluhom za pravo mero le tam in tedaj, kjer je to potrebno in koristno. Na prošnjo MK je častitljivi, a čili osemdesetletnik za njene vodnike pripravil tudi napotke o pravni odgovornosti med gibanjem v gorah in še jeseni 1995, le malo pred svojo triindevetdesetletnico in smrtjo, sodeloval pri njihovem posodabljanju.

Dore je izhajal iz krogov, ki so v času do nastanka samostojne Jugoslavije na lastni koži čutili ponemčevalni val in se mu je skupaj z drugimi narodno zavednimi sodobniki nenehno in aktivno upiral. Nič čudnega, če se je ob okupaciji Jugoslavije in razkosanju Slovenije med tri neusmiljene okupatorje leta 1941 takoj vključil v OF, bil njen aktivist v sodnih krogih, italijanski zapornik in svoboden partizan, ki mu je vodstvo OF naložilo organizacijo sodstva, kar je bila tako ali drugače njegova glavna dejavnost vse do upokojitve. V tem svotvju si je predvsem nenehno prizadeval za *neodvisnost sodstva* in je o tem tudi pisal v strokovni literaturi.

Njegovo razvedrilo so bile gore, ki jih je najraje doživljal z nahrbtnikom na ramenih. Z njimi je bil povezan povsod, kjer je služboval, v daljnih šestdesetih letih, ko se je dokončno udomil v Ljubljani, smo se srečevali v

Polhograjskem hribovju in drugod. Še kasneje, ko mu angina pectoris ni več dopuščala večjih naporov, je pri petinsemdesetih letih starosti obiskal Kališče, Storžič in Kredarico. Vesel sem, da sem bil z njim in njegovim vnukom udeleženec teh zanimivih planinskih potepov.

Dore je na čelu skupinice dajal takt hoji in vmes med postanki rad obujal spomine na svojo gorniško pot.

Zastavil jo je že v deških letih, ko je večkrat temeljito prekržaril Kozjak in Pohorje. Z njihovih vrhov se je oziral na snežnike Kamniških in Savinjskih Alp in čakal na svoj trenutek.

Ta je prišel po maturi, ko se je z bratcem Viktorjem prvič podal v prave skale in višave. Imela sta srečo, da sta dolgo pot do vznožja in nazaj opravila peš, pri čemer sta si dodobra vtisnila v spomin lepote in posebnosti okolja. Že drugega dne sta se pod večer znašla v rušju blizu Kocbekove kočice na Korošici. Zmogla sta prehode do vrhne ravni, kjer ju je zatekla tema. Zaradi tega sta se v neznanem svetu odločila za bivak. Z zvezdami in luno nad seboj sta ob skrivnostni, dotlej neznani govorici noči dočakala jutro, nato pa se že v prvem svitu znašla pred kočjo. Oddaljeni cilj jima ni dovolil obotavljanja, morala sta naprej: visoko na Ojstrico in daleč naprej čez Škarje, Lučko Babo, Planjavo in Kamniško sedlo, pa spet navzdol do Okrešlja, kjer se je zaključil gorski del njunega prvega romanja v neznanu po tedaj še ne pretirano zavarovanih poteh.

Sledila so mnoga doživetja v Julijskih Alpah, *pustolovščina* na Jalovcu, dolga prečenja Kamniških in Savinjskih Alp in Karavank, mik in lepota pa je znal najti tudi v pohlevnem hribovju...

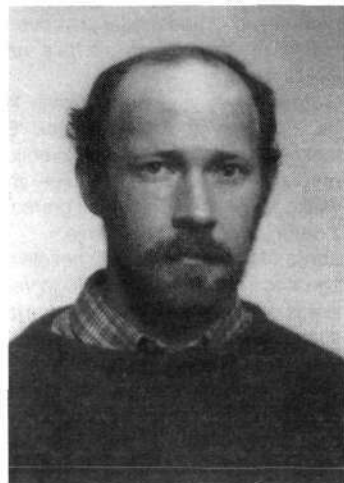
Na stezah in brezpotju, kjerkoli smo hodili, sem občudoval njegovo skladno, zanesljivo hojo. Nič odvečnega tipanja za oprimki, obotavljanja, nobene strahu pred globino, skalovjem ali strmo travo. Bil je izkušen, v vsakem terenu izboren hodec in gomik.

Ob neizbežnem slovesu, kateremu nihče ne uide, obžalujemo, da Doreta ni več med nami. Zahvaljujemo se mu za njegov prispevek k razvoju slovenskega planinstva.

Ni ga več v svetu živih, je samo še živ spomin, in tak bo ostal v nas do konca naših dni.

Pavle Šegula

Janezu Plevelu-Pubiju v slovo

Kratek zimski dan se je poslavljaj. V razmišljanja so se že tihotapile misli o počitku, toplen domačem udobju in sproščenosti po napornem dnevu. Večerno idilo pa je pretrgal klic na pomoč! Radijske postaje so hreščice klicale k akciji, zvonili so telefoni. Zaledenela Brana je spet pokazala zobe. Nekdo potrebuje pomoč.

Med prvimi, ki so hiteli reševati v mrzli mrak, je bil, kot že tolikokrat poprej, tudi **Janez Plevel-Pubi**. Ni razmišljal o mrazu, temi, snegu ali o spancu in udobju, ki ga je pustil v dolini. Nekomu je treba pomagati! Izurjene mišice so delovale samodejno, dihanje je ujelo ritem srca. Pubi je med prvimi dosegel Kamniško sedlo in ko je vodja akcije določal udarno skupino, ki naj pohiti k ponesrečencu, je bilo samoumevno, da gre naprej tudi Pubi. Drug za drugim so se reševalci v soju čelnih svetil zagrizli v strmo ledeno pobočje.

Pubi je hodil drugi, nekaj deset metrov za prvim. Strmina bo vsak čas za njim. Njegove misli so bile že pri ponesrečencu. Kaj naj naredijo, da bo najbolje za nesrečnika? Bo treba takoj sestopiti?...

Gluho temo je nepričakovano pretresel zamolkel pok. Pobočje je vzvalovalo, svetlobni žarek baterije je zaplesal. Zahrbna kloža, ki je prenesla težo prvega, je zdrsnila v globino, za sopotnika pa je vzela Pubija. V objemu pobesnele bele